

Les ones

Virginia Woolf

«Aquesta és la meva primera nit a col·legi -digué la Susan-, lluny del pare, lluny de casa meva. Els ulls se m'inflen, em couen de les llàgrimes. Odio l'olor de pi i de linòleum. Odio els matolls sacsejats pel vent i les rajoles del bany. Odio els acudits alegres i l'aspecte llustrós de tothom. He deixat l'esquirol i els coloms al noi perquè els guardi. La porta de la cuina porteja i els trets percudeixen contra les fulles quan en Percy dispara contra les gralles. Aquí tot és fals. Tot és xaró. La Rhoda i la Jinny seuen, lluny de mi, vestides de sarja fosca i miren la senyoreta Lambert que llegeix un llibre que té davant, asseguda sota un retrat de la reina Alexandra. També hi ha una sanefa blava brodada per alguna de les noies grans. Si no premo els llavis, si no matxuco el mocador, ploraré.»

«La claror porprada de l'anell de la senyoreta Lambert -digué la Rhoda- creua constantment la taca negra de la pàgina blanca del llibre d'oracions. És una claror vinosa, amorosa. Ara que els nostres baguls estan desfets als dormitoris, seiem aquí en ramat, sota mapes de tot el món. Hi ha pupitres amb tinters. Aquí hem de fer els exercicis amb tinta. Però aquí jo no sóc ningú. No tinc cara. Tota aquesta colla, totes vestides de sarja fosca, m'ha robat la identitat. Som totes esquerpes, no som amigues. Cercaré una cara, una cara monumental i serena, i li atorgaré omnisciència, i la portaré sota el vestit com un talismà i aleshores, ho prometo, buscaré un congost del bosc on pugui exposar-hi la meva col·lecció de tresors. M'ho prometo. Així és que no ploraré.»

Virginia Woolf. *Les ones*. Barcelona: Edhasa, 1989.

Translated by Maria Antònia Oliver